- MIKE FELSEN
- LILIANE DEVIS
- TINA SOL

386

386

MIKE FELSEN

Orkadia

LILIANE DEVIS

Tărîmul pierdut

TINA SOL

Un alt fel de suflu...

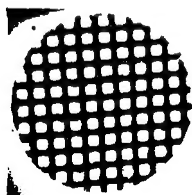
Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Desene interioare: TINA SOL (Belgia)
Portrete: ALEXANDRU DIACONU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

1971

La mulţi ani!
La mulţi ani!
La mulţi ani!
La mulţi ani!
La mulţi ani!
La mulţi ani!
La mulţi ani!
La mulţi ani!
La mulţi ani!

1971

Colecţia „POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Ştiinţa şi Tehnica
Anul XVI
15 decembrie 1970

MIKE FELSEN

ORKADIA

Precum marea, mulţimea fremăta surd la baza înalţilor muri ai palatului. Necontenit, valul uman îşi răspîndea prin miile de uliţe întortocheate ale vechii cetăţi corpul său ca un şarpe. Rumoarea urca mereu din tavernele populare şi din locuinţele marelui oraş şi se spărgea deodată, inecînd palatul lui Zinadru în mase mereu reînnoite. Se schimbau discuţii, bucuros, de la o casă la alta ; acoperişurile, care se atingeau la vreo cîteva sute de metri deasupra solului, permiteau o trecere uşoară de la un imobil la altul, şi culele translucide vedeau trecînd peste ele în această noapte mai multe siluete decît în tot restul anului.

Orkadia celebra sărbătoarea lui Zanit. Ea dura numai o zi, într-o dezlănţuire care sporea pînă în zori, cînd, toropit de oboseală, de strigăte, de desfătări, oraşul cădea într-un somn sleit ca al unei fiare hăituite de vînătorii de piei scumpe.

Capitala se ridica pe un platou restrîns, cu spinarea aproape lipită de munţii Alik, care-şi sumeţeau impetuos vîrfurile de 14 000 de metri deasupra norilor ce ascundeau un cer palid, neschimbat şi gri.

Pretutindeni se înălţau turnuri terminate cu vîrfuri ascuţite şi strălucitoare, fiecare dintre ele captînd energia pe care atmosfera acelei planete o ţinea închisă în ea — sursă inepuizabilă, pe care trebuia doar s-o doreşti ca s-o obţii. În multe locuri, scări largi tiveau cîte un flanc al imobilelor, îngăduind accesul direct spre sol, fără trecerea prin tuburile gravitaţionale. Era o urmă a civilizaţiilor străvechi, care avuseseră cultul pămîntului şi pe care numeroşi locuitori din Orkadia îl mai păstrau, ca pe un semn ce-i diferenţia de ceilalţi şi ca pe un fel de punte aruncată către trecut.

Palatul lui Zinadru respecta, de asemenea, această tradiţie. Imensa cupolă translucidă acoperea patru pereţi negri şi netezi, în care lumina se reflecta pînă hăt-departe, subliniind prin obsedanta-i strălucire delicatele arhitecturi ce înconjurau edificiul regal.

Sheldon Kirgo privea toate astea din astroport. Izbi furios cu piciorul în podeaua sălii maşinilor. Ghinionul îl urmărea: şase luni de drum, şi să pici tocmai la începerea serbării lui Zanit! Desigur, cunoştea de mai înainte data, dar, pe aceste rute spaţiale, cine poate să mai ţină seama de o eroare de o zi, de două sau chiar de trei într-un timp artificial? Era prea stupid. Toată încărcătura sa de piei se afla în cală şi nu putea măcar s-o descarce! Tot acest drum pentru aproape nimic, şi — la capătul său — perspectiva foarte puţin surîzătoare de a fi obligat să stai o perioadă nedeterminată pe Orkadia!

Cu un gest mînios, Kirgo declanşă transmiţătorul care-l lega de postul de control al portului. Se aşeză în faţa videosonului. Ecranul se lumină şi chipul surîzător al responsabilului de la Debarcări se ivi îndată. Sheldon respiră profund:

— Ascultă, şefule, fii înţelegător! Lasă-mă să-mi debarc marfa înainte de căderea nopţii. Am foarte puţin timp de pierdut; mă voi instala pe pista astroportului; nici măcar n-o să calc prin oraş!

— Nu insista degeaba, domnule Kirgo. Iată, e a patra oară că ne întîlnim, ştii că nu pot face nici o abatere de la lege. De altfel, pentru a-ţi arăta întreaga mea bună-credinţă, îngăduie-mi să-ţi citez articolele 1 017 şi 1 021 din regulamentul nostru. Mereu amabil, orkadianul îşi înclină faţa fină şi se apleacă spre a lua un volum. Kirgo simţea că-l apucă furia.

— Articolul 1 017, se auzi vocea funcţionarului. Orice navă şi orice ambarcaţie provenind de pe o planetă sau dintr-un sistem netrecut pe lista inamicilor ereditari ai Orkadiei poate să aterizeze pe planeta noastră în orice perioadă a anului, chiar şi în timpul sărbătoarei lui Zanit.

Responsabilul îşi drese vocea şi urmă:

— Articolul 1 021. Dacă o navă sau o ambarcaţie provenind de pe o planetă sau dintr-un sistem netrecut printre inamicii ereditari ai Orkadiei aterizează pe planeta noastră în timpul sărbătorii sau în cursul celor trei zile ce preced sărbătoarea lui Zanit, pasagerii au dreptul să debarce şi să participe la distracţiile colective ale Cetăţii, dar în nici un caz — şi-ţi atrag în mod particular atenţia asupra acestor termeni, domnule Kirgo —, în nici un caz deci, nici o marfă nu va fi debarcată, şi, în consecinţă, dreptul de a vinde este riguros interzis în perioada lui Zanit. Orice persoană, fiinţă sau entitate care nu se va supune acestui articol va fi pedepsită cu suprimarea Asigurării Regenerative la Centrul Coordonator al Galaxiei competente.

Orkadianul ridică ochii de pe volumul său:

— Domnule Kirgo, cu toată dorința mea de a-ți fi agreabil, îmi e cu neputință să iau în seamă cererea dumitale. Îmi pare rău, altminteri, căci dumneata ai fost pentru noi, pînă azi, un furnizor absolut remarcabil, iar calitatea produselor dumitale e recunoscută de toți.

— Șefule, știi foarte bine că interdicția vînzării a fost instituită pentru a permite concetățenilor dumitale să cheltuiască toate economiile lor pentru această sărbătoare în magazinele locuitorilor Capitalei. Altfel spus, mîine nu voi mai avea nici un credit și, pînă ce ei se vor reface, voi rămîne blocat aci, cu o minunăție de marfă și fără posibilitatea de a mă reîntoarce, din lipsă de carburant. Într-un cuvînt, afurisita dumitale de sărbătoare îmi ia dreptul de a-mi cîștiga pîinea ; sînt înțepenit aci pînă ce lumea voastră îmi va cumpăra pieile. Ce idee, auzi, să-ți mănînci într-o singură zi toată averea !

— E un obicei vechi de cînd lumea — zise, strîmbîndu-se, responsabilul de la Debarcări — și noi sîntem mîndri de el. Avem o tradiție...

— Nu te-ar interesa mai bine o frumoasă piele de lup din Isingh ? întrebă într-o doară Sheldon.

— Dragul meu, știi că funcționarii orkadieni sînt total insensibili la astfel de afaceri ! Și responsabilul izbucni în rîs. Totuși, dacă dumneata mi-o vei pune deoparte, voi fi primul gata să ți-o cumpăr în vreo... șase luni. Pînă una-alta, dă-mi voie să-ți amintesc că locația pentru parcare e de nouă credite pe zi.

Sheldon scrîșni un îngrozitor blestem și întrerupse comunicația. Era turbat de furie. Un inimaginabil ghinion îl urmărea. Să fie mulțumit dacă beneficiul scos de pe urma pieilor sale va acoperi cu chiu cu vai suma datorată pentru parcarea navei.

În timp ce măsura cu pași de uriaș cabina, făcea socoteli rapid. Nu trebuia să conteze pe faptul că orkadienii vor avea cu ce să-i cumpere cîte ceva înainte de a treia lună viitoare minimum. Și-apoi toată încărcătura sa prețioasă nu va putea fi vîndută decît cel mai devreme peste șapte sau opt luni. Curat ghinion ! Cel mai mare ghinion cu putință ! Fără credite în buzunar, de-abia cu ce să-ți ții zilele, și luni întregi de stat pe această nesuferită planetă !

Kirgo privi prin hubloul din stînga al navei sale. Pînă în prezent nu examinase pistele, fiind prea absorbit de problemele lui. Văzu că se aflau pe-acolo o duzină de cargouri orkadiene, grele și pîntecoase, cu porțile larg deschise. În fața acestora, o navă pentru călătorii de plăcere își înălța spre cerul noros lunga și eleganta etravă. Mai departe, o duzină de forme înaripate așteptau răbdătoare să-și reia ruta

prin spațiu. Orizontul era deschis, abia subliniat de o ușoară tușă purpurie, ce indica lenta apropiere a serii, acea lungă noapte a Orkadiei, în care creditele vor curge în valuri, în timp ce prețioasa lui încărcătură va aștepta în fundul buncărelor prăfuite.

Sheldon suspină, apoi se reașeză la bordul de pilotaj și făcu contactul cu astroportul. Ecranul se lumină și figura bucuroasă a unui orkadian răsări pe el. Omul era, ca și ceilalți semeni ai săi, subțiratic, aproape fragil. Umerii drepți se desenau mulați de un jerseu roșu aprins, care făcea să reiasă mai dur tăietura scurtă a părului ca zăpada și obișnuita fețișoară triunghiulară.

— Bună ziua, domnule Kirgo, spuse el. Sînt înlocuitorul responsabilului de la Debarcări. Cu ce vă pot servi ? Sheldon privi în tăcere cîteva clipe grațiosul chip surîzător ce-i stătea în față. Avea un chef grozav să spună ce gîndea el despre toți acești tinerei cu caș la gură de la serviciul Debarcări, totuși se stăpîni.

— Te rog să-mi dai Corespondența Bancară Intergalactică.

— S-a făcut, domnule Kirgo. Vreți să fiți amabil și să bateți numărul dv. matricol pe ordinatorul de bord ?

Sheldon se supuse. Surîsul celuilalt se făcu și mai îndatoritor.

— Aveți legătura cu banca, domnule. La revedere.

Imaginea se topi brusc de pe ecran și sigla C.B.I.-ului apăru în locul ei.

— Ce doriți ? se interesă o voce.

— Cîte credite aș putea obține pe o perioadă de șase luni locale ?

— Ce conține încărcătura din racheta dv. ?

Pămînteanul oftă cu obidă, apoi răspunse :

— Șase sute de piei, provenind de pe Eviradnus și de pe Chelian VII.

— Valoarea aproximativă, se auzi vocea, două sute milioane de credite.

— Mă îndoiesc, mormăi Kirgo, mă pricep și eu la prețuri.

— Noi putem să vă împrumutăm cu cinci sute de mii de credite rambursabile nouă sute mii după șase luni.

Kirgo se repezi :

— Mergeți cam prea departe cu...

Vocea păru dezolată.

— Nu putem altfel, domnule. Sînt taxele pentru creditele în vigoare acum. Sînteți demandator ?

— Da.

— Perfect. V-aş ruga să vă puneţi mîna dreaptă pe ecranul de legătură cu astroportul.

Sheldon ascultă indicaţia.

— Mulţumesc, făcu la sfîrşit vocea. Suma vă aşteaptă la banca automată de pe astroport. Vacanţă plăcută, domnule Kirgo!

Ecranul se stinse şi străluminarea lăptoasă dispăru. Pămînteanul se sculă şi trecu în cabina sa, unde făcu un duş, se bărbieri, se îmbrăcă într-un costum colant, bej, încălţă nişte cizme lungi şi suple, gîndind între timp că, fără îndoială, nu va fi singurul străin în noaptea asta pe Orkadia. Sărbătorile lui Zanit, cu toată depărtarea planetei, erau bine cotate. Nu va fi nimic surprinzător dacă va întîlni aci oarecare celebrităţi ale galaxiei în căutare de distracţii snoabe şi puţin obişnuite.

Coborî scara centrală şi ajunse în sala proiecţiilor. De cum intră, încăperea se lumină automat. Sheldon formă pe un ecran, graţie unei claviaturi speciale, cuvîntul „Orkadia", apoi aşteptă. Avea nevoie să-şi reîmprospăteze cunoştinţele; nu venea în Orkadia decît o dată la zece sau cinsprezece ani locali şi, cu surprizele spaţiului, cîteodată multe obiceiuri se schimbaseră.

Ecranul uriaş care ocupa un perete întreg se aprinse. Sheldon compuse acum pe claviatură termenul „Zanit", apoi, obosit, se lungi pe unul dintre fotolii. Lumina pieri. Enciclopedia inclusă în „memoriile" rachetei lucra pentru el. Cuvintele se formau lent pe ecran. Astronautul se aşeză cît mai confortabil în fotoliul său şi citi:

„Sărbătoarea lui Zanit este, poate, cel mai însemnat moment al anului local de pe planeta Orkadia (vezi referinţele geografice separat). Ea pare să urce pînă la primele milenii din istoria galaxiei. Orkadienii, foarte pasionaţi de antichităţi şi îndrăgostiţi de trecutul lor, au reintrodus sărbătoarea lui Zanit acum 1 904 ani. De la această epocă încoace, se poate considera că manifestarea tradiţională n-a suferit nici o modificare.

Conform tezei lui Herbert George Limace-Kaley, la origine s-ar fi aflat, la unul dintre întîiele popoare de pe Orkadia, o sărbătoare ţinută îndată după recoltă, în cursul căreia tot ce nu putuse fi depozitat în rezerve trebuia să fie devorat pe loc, sub ameninţarea că altfel nu vei fi pe placul zeilor abundenţei. Oricum, originea religioasă este de netăgăduit. Autohtonii deci se hrăneau în timpul acelei singure nopţi, fără a plăti, din surplusul de hrană pe care fiecare trebuia să-l pună de bună voie la dispoziţia celorlalţi.

Cu începere de la reintroducerea acestei sărbători și pentru rațiuni cu caracter economic, a fost adoptată o lege care obliga pe toți locuitorii Capitalei să cheltuiască în această noapte economiile lor dintr-o anume perioadă. Cu toată aparența puțin populară, această lege cunoscu un mare succes, dar trebuie să amintim că mizeria e necunoscută pe Orkadia, cel puțin mizeria totală: cei mai săraci cad în mod automat în sarcina guvernului. Stabilimente speciale pentru distracții au fost create. O a doua lege autoriza ca străinii să asiste și ei la sărbătorile lui Zanit cu o singură condiție: să cumpere și să nu vîndă. Un anume snobism atrage totdeauna o mulțime de oameni în această perioadă a ciudatelor zile ale lui Zanit.

De notat că, pentru a-și păstra caracterul sacru, originar, al ceremoniilor și plăcerilor, cu începere de la ultima oră a sărbătorii, numai locuitorii autohtoni ai Capitalei sînt admiși în palatul lui Zinadru, la o ceremonie pe care nimeni pînă azi n-a putut s-o înfățișeze". („Cunoștințele actualmente necesare pentru un voiaj pe Orkadia".)

Ecranul redeveni opac și sala se lumină din nou. Sheldon ieși, trecu pe la magazinul de arme, ezită puțin, pe urmă alese un pumnal de gală din Cloriandra — un mic satelit al planetei Irmel; își prinse arma după moda din Orkadia, adică legată de brațul stîng cu o îngustă panglică aurită. Își scoase cizma dreaptă și strecură într-o teacă ascunsă în grosimea pielii un șiș lung și subțire. Nu voia să-și asume nici un risc.

Acum înserarea pogorîse cu totul. Pe aleile înguste ale portului spațial alunecau uneori umbre; nu se vedea nici o animație. Singure, doar clădirile gărzii și ale pazei răsfrîngeau abia unele licăriri. Și, culmea, înăuntrul lor — în acest ajun de sărbătoare — majoritatea serviciilor urmau să fie asigurate de roboți! Sheldon pătrunse în sala de tranzit; un robot îl salută respectuos în trecere. Nu vedeai aproape pe nimeni pe scara rulantă care cobora spre ieșiri.

Se încrucișă totuși cu un averkarian grăbit, care-i făcu un semn amical cu mîna. Ajuns jos, pămînteanul se îndreptă către ușa pe care străluceau inițialele C.B.I. Intră.

— Bună ziua, domnule Kirgo, spuse o voce dulce.

— Salut!

— Vreți să vă așezați mîna dreaptă peste placa identificativă?

Sheldon își puse mîna pe o plăcuță călduță și vibrantă care coborîse din plafon cu ajutorul unei lungi tije.

— E în regulă, domnule Kirgo, poftiți creditele. Îngăduiți-mi să vă oferim, în cinstea splendidelor noastre sărbători ale lui Zanit, cîteva jetoane pentru taxiul automat care vă

va permite să ajungeți cît mai repede cu putință în locurile hărăzite distracțiilor. Petrecere bună, domnule Kirgo!

O portieră de metal se deschise cu un tunet sec. Astronautul se apropie. Într-o nișă se afla un portofel verde; îl luă. Portiera se reînchise. Sheldon deschise etu-ul verde: dinăuntru căzu o carte de vizită din plastic alb, pe care erau gravate cu litere aurite cuvintele „Sărbători fericite, domnule Kirgo". Se mai găseau înăuntru patru piese de o sută de mii credite; un compartiment aparte conținea alte zece mii credite, în monedă mai măruntă, și, legate între ele printr-un sistem magnetic, un bloc de zece fișe metalice pentru taximetre.

Strecură portofelul sub haină, la piept. În principiu, nu exista nici un risc să fie buzunărit pe Orkadia. Banii erau marcați cu un cifru cunoscut numai de bancă și puteau fi imediat găsiți. Sheldon Kirgo știa toate astea, dar era totuși stăpînit de vechile reflexe ale rătăcitorului prin spații, obișnuit cu primejdia.

Cînd părăsi astroportul era noapte deplină în jur. Doar luminile orașului spintecau vălul întunecat cu frenezia lor intens strălucitoare. Acum, înaintea pămînteanului se aliniau cuminți taxiurile galbene de pe Orkadia. Se cățără pe bancheta suplă a unuia dintre ele și introduse fișa în crăpătura fosforescentă. Moneda fu înghițită cu lăcomie.

— Unde vreți să mergeți, domnule? întrebă o voce politicoasă.

— În oraș, spuse Shelton și adause cu malițiozitate: la sărbătoare.

— Yupéée! urlă taxiul și demară brusc. Pe măsură ce orașul se apropia, Shelton întîlni alte vehicule iluminate strălucitor, dinăuntrul cărora se auzeau cîteodată rîsete sonore. Viteza cu care mergea îi răvășea părul. Temperatura era plăcută.

Pe negîndite, se trezi în oraș, amestecat în acel talmeș-balmeș amețitor pe care-l prevăzuse de pe cînd era în nava sa. Oameni de tot felul se îmbulzeau pe bulevarde, lumini izbucneau de pretutindeni într-o policromie brutală, care punea stranii reflexe pe chipul trecătorilor. Taxiul frînă. Sheldon ieși și se opri cîteva secunde, zăpăcit de densitatea oamenilor ce se aflau aci, apoi se amestecă și el în îmbulzeala generală. Mulțimea îl duse cu ea, și el se lăsă în voia valului, orbit, fericit, simțind cum hăulesc în urechile lui miile de subtilități ale dialectelor locale. Îl atrăgea totul: înaltele clădiri, transparente, luminoase, curate, intrările fără ascunzișuri, chipurile zîmbitoare... Înțelegea de ce oamenii erau în-

cîntați, el însuși avea dorința de a se opri și de a intra în vorbă cu toți, de a le împărtăși bucuria sa.

Deodată, surprins de această stare, rămase nemișcat la marginea unei piețe, negre de mulțimea petrecăreților. Vechiul său instinct de călător prin Cosmos trezea înăuntrul său ceva, o veghe pe care-o știa bine; era un fel de amestec de neîncredere și de curiozitate. Se gîndi o clipă cu atenție, și — încetișor — adulmecă aerul din jurul său. În afara parfumurilor răspîndite de cei cu care se încrucișa pe drum, stăruia în văzduh un alt iz, mai greu, mai nelămurit și totodată mai subtil. Începu să rîdă, fiindcă pricepuse ce era. Desigur, guvernul de pe Orkadia, ținînd la renumele sărbătorilor sale și neezitînd să dea o mînă de ajutor pentru a asigura succesul acestei întreprinderi sacre, amestecase pur și simplu în aerul dinăuntrul Capitalei o ușoară substanță euforică. Pămînteanul admise că era o bună politică pentru ca startul serbării să fie mult mai lesnicios. Pe urmă, simți cum forma suplă a portofelului său, doldora de bani, îi presează ușor pieptul, de aceea se puse din nou în mișcare. Oamenii îmbrăcați după mode cît mai extravagante roiau pretutindeni în jurul său. Foarte puțin neantropomorfi, în schimb o droaie de umanoizi de pe toate planetele. Recunoscu venusieni albi și palizi, coloniști de pe Mercur, avînd pielea dură ca oțelul, făpturi înaripate din planetele exterioare, două femei-liane, de origine venusiană. I se păru că zărește un pămîntean blond și un moment regretă că nu făcuse nici un efort pentru a-l descoperi cert, dar apoi fu înghițit de un val de orkadieni, supli, surîzători, expansivi, cu fața pictată în culori vesele, avînd peste braț, bine strînse în teci de piei multicolore, pumnale. Femeile, mult mai fine și mai grațioase, aproape diafane, își mișcau rotund șoldurile mulate în luminoase țesături cu reflexe violete, iar ochii lor imenși și arzători, larg deschiși păreau că le înghițiseră tot restul chipului triunghiular și îngust, ca de pisică.

Fiecare stradă era o succesiune de spectacole, cu săli pentru distracții. Zgomotele păreau aproape de nesuportat. Din timp în timp, un grup se forma în jurul unei tarabe disparate a cîte unui vînzător ambulant, de la care puteai cumpăra rubine din Antogyl sau mătăsuri vii aduse de pe Graff.

Sheldon Kirgo ajunse în sfîrșit în piața palatului. Murii negri urcau drept spre cer, și acolo, mai mult decît în orice alt loc din oraș, densitatea populației era extraordinară. Se gîndi de aceea că șansele cele mai mari de a-și cheltui cu folos banii trebuiau să se găsească în acel perimetru.

Un vîrtej al mulțimii îl împinse în dreapta, către un imens dom. Se lăsă dus de curent și se trezi pe pragul unei intrări

vaste. Înaintea sa se deschideau niște culoare. Pufnind în rîs, două tinere femei și un serusian se pierdură într-unul dintre coridoare. Sheldon îi urmă. Lumina era puternică; rîsete înăbușite îi ajunseră la ureche, pe urmă se pomeni înaintea altor trei culoare. Nu era nimeni lîngă el; ezită un moment, apoi apucă pe cel din dreapta. Curînd se trezi oprit de-o poartă.

— Salut, amice! Vrei să te amuzi? Da? Atunci plonjează în istorie!

Vocea se rostogoli în lungul culoarului, pe urmă adăugă:

— Vreți să strecurați o hîrtie de două sute de credite în fenta ce se află în dreapta dv.?

Pămînteanul se execută.

— Și acum, reluă vocea, prin faptul că ați ales acest culoar, vă vom oferi un spectacol istoric.

Vocea se opri și poarta dispăru într-o nișă. Un val de aer înmiresmat de izuri marine îl atinse pe pămîntean. Uluit, se apropie și se trezi deodată în capătul treptelor unui imens circ, în care se agita o mulțime enormă. În centru, într-un oval delimitat de bănci, se întindea un vast lac albastru. Sheldon se așeză.

Pe neașteptate, dintr-o parte și din alta a lacului, două corăbii de luptă din epoca antică se repeziră una spre cealaltă. Cînd se apropiară zdravăn, țîșniră din ele niște căngi cu fiare și niște oameni se lansară unii spre alții, în mijlocul unui vacarm uriaș. Pămînteanul văzu rostogolindu-se capete; văzu vintre deschizîndu-se și vomitînd torente de sînge; văzu corpuri ce cădeau în apă. Trirema din dreapta reușise să manevreze în așa fel încît cu vîrful său ascuțit străpunse flancul navei adverse, care începu să se scufunde. Entuziasmul spectatorilor ajunse la culme. Deodată, un zvîcnet prelung agită suprafața apei și un cap străpunse înspumarea undelor, urmat de un trup gigantic, care se precipită asupra corăbiei învingătoare. Supraviețuitorii începură o nouă bătălie. Sheldon căuta cu disperare în memoria sa ceva care să semene cu fantasticul animal ce se zvîrcolea sub valuri: un corp solzos, un gît subțiratic și lung, niște fălci teribile, împodobite cu dinți uriași și strălucitori. Monstrul mușcă din vas, dar sulițele îi sfîrtecară carnea negricioasă. Scoțînd un urlet îngrozitor, el se prăvăli din nou în apă, strivind corabia cu o lovitură de coadă. Multe trupuri fură înălțate, apoi căzură în fundul mării. Spectatorii începură să țipe, înspăimîntați.

— Nu-i prea grozav, spuse vecinul lui Kirgo. Ăștia ar fi putut să facă un efort pentru a găsi un final mai original. Circul de pe Calixt VI prezintă într-o versiune de-a lor re-

constituirea primului război interstelar; se pare că-i mult mai bine decît asta!

Sheldon se-ntoarse către interlocutorul său. Era un locuitor de pe Danio, uşor de recunoscut datorită ochilor săi de culoarea aurului şi epidermei sale de un alb imaculat.

— E o proiecţie? întrebă pămînteanul.

— Nici gînd! La preţul ăsta, e vorba de un program cu automate. Dar sîntem de-abia la începutul sărbătorii, şi dumnealor profită de asta pentru a ne face să înghiţim lucruri nu tocmai grozave. Dacă o să reveniţi peste vreo şase ore, o să vedeţi, va fi mult mai reuşit totul.

Se ridică şi plecară împreună.

— De ce-s atîtea culoare? vru să ştie Sheldon.

Danianul zîmbi:

— Fiecare duce la o scenă diferită. Acesta, de pildă, te scoate imediat la un spectacol de lupte cu lei tereştri şi pariuri; nu-i tocmai bine pus la punct. Se răsuci spre pămîntean: E prima oară că ai venit la sărbătorile lui Zanit?

— Da, mărturisi celălalt. Dar dumneata?

— Eu lucrez aici, pe Orkadia. Aşadar, în aceşti trei ani am tot participat la sărbătoare. E obositor, dar interesant. Mă numesc Erin Lasher.

— Ai însă un nume pămîntean! exclamă Sheldon.

— Exact, făcu danianul. Am lucrat şi pe Terra. Acolo mi-am luat acest nume şi mi l-am păstrat.

— Eu sînt Sheldon Kirgo. M-am născut pe Terra.

— Se vede de la o poştă, răspunse Lasher. Indivizii cu părul negru sînt foarte rari pe-aci.

Părăsiră tot împreună clădirea circului.

— Hai să bem ceva, propuse Lasher.

Celălalt acceptă şi intrară într-o grădină calmă şi plăcută. Danianul, avînd experinţa acestor localuri, se aşeză într-un fotoliu dintr-o substanţă moale, care imediat se mulă după forma corpului său. Cu un gest, îl invită pe pămîntean să-l imite.

Rumoarea puternică a oraşului ajungea pînă la ei mult mai slabă.

Erin introduse un pătrat de cincizeci de credite într-o fentă luminescentă care se căscase subit chiar lîngă el; tovarăşul lui făcu acelaşi lucru; şi în chiar momentul în care tichetele lor dispărură, două cupe conţinînd un lichid chihlimbariu apărură în faţa lor, pe un suport. Cei doi dădură pe gît băutura.

— Ce faci aci, pe Orkadia? întrebă Lasher.

— Stau blocat în astroport, mărturisi Sheldon. Încărcătura mea e consemnată.

— Ce conţine?

— Pici de animale, zise pămînteanul făcînd o strîmbătură.

— Riști să tot aștepți ceva timp înainte de a le vinde.

— Bineînțeles. În orice caz, n-am de ales ; trebuie să-mi reînnoiesc carburantul pentru a pleca de aci.

— Trebuie să mai ai răbdare.

— Chiar multă, pare-mi-se... Dar dumneata ce meserie ai?

— Sînt specialist în animație, rîse Lasher. Eu sînt ăla care face o parte din spectacolele circului Omb. Ar trebui să le vezi ; sînt destul de bune.

— De acord, promise Sheldon. Voi merge la circ și sper că voi vedea acolo ceva mai reușit decît aci.

— N-avea grijă. Dar, dacă vrei să vezi ceva straşnic, nu te duce decît peste cîteva ore ; pentru moment e un soi de rodaj.

Mai băură un rînd.

O tînără orkadiană dădu buzna peste ei. Surprinși, cei doi bărbați o priviră, și Lasher suspină.

— Nici aci nu mai poți sta liniștit. Cert e că nivelul acestor petreceri e coborît, zise pămînteanul, simțind, în același timp, o bruscă tensiune, inexplicabilă, urcînd în el.

Femeia rămăsese nemișcată lîngă arbori ; părea și mai fragilă în comparație cu trunchiul copacilor. Privea drept înainte, peste capetele celor doi oameni ce stăteau în fotolii. Sheldon aruncă o ochire rapidă în spatele lui. Nimic, oare? La rîndul său, Lasher înțelese că un anumit lucru nu era în regulă. Se ridică brusc și se apropie de necunoscuta înțepenită acolo ca o statuie. Era înveșmîntată cu un costum bicolor, făcut jumătate dintr-o țesătură scumpă, neagră, jumătate dintr-un voal transparent, auriu, prins pe umăr cu o perlă roșie. În josul taliei, voalul devenea opac.

— Cum vă simțiți ? murmură Lasher.

Femeia nu răspunse, ci întoarse deodată capul către Sheldon Kirgo, îl privi și murmură :

— Noah...

Apoi se prăbuși la pămînt.

— Așa ceva n-am mai văzut ! se miră Lasher, luînd-o pe străină în brațe și depunînd-o ceva mai încolo, în iarba mîngîioasă și suplă. Sheldon se apleacă și el spre străină :

— Dar... e moartă ! bîlbîi Lasher, prinzînd în mînă umărul stîng al orkadienei. Nu mai are puls ! Ei, poftim !

— E un caz frecvent ? întrebă pămînteanul, examinînd cu atenție trupul celei căzute.

— Se-ntîmplă foarte rar, dar se-ntîmplă... Probabil că fata a suferit un șoc psihic. Dar, oricum, totul e prevăzut. Cînd moare cineva, Institutul Corporal primește cadavrul și

încearcă o reanimare. Cu oarecare șansă, într-o oră fata va fi din nou în stare să se amuze. Cred că s-a și declanșat undeva un semnal, și patrula Institutului o să sosească. S-o așteptăm.

Sheldon contemplă chipul fetei. Nasul mic și fin era aproape translucid, încheietura membrelor părea de o delicatețe de neconceput.

— Lasher, ce-a spus ea înainte de a muri?

— N-am auzit tocmai bine. Niște sunete, ceva ca „Roa", sau „Noa", sau „Oa", nu știu ce...

— E bizar...

— Nu te nelinişti, prietene. O vor însănătoşi.

Aşteptară cîtva timp, dar nu veni nimeni.

— Nu-i cu putinţă ! făcu Lasher după un timp. Un flux biologic se stinge, şi nimeni nu vine să ridice corpul !... E nemaipomenit !

Sheldon simţi un val invadîndu-l. În lungul şirei spinării îi luneca acum o surdă excitaţie, cunoscută bine de el, exact ca în clipele în care, la vînătoare, hăituia fiarele. Ridică o clipă voalul care acoperea picioarele tinerei orkadiene. Mîna îi rămase cîteva clipe înţepenită, pe urmă lăsă ţesătura să cadă la locul ei, încet, peste trupul gingaş. Se ridică. Fiindcă Lasher tot mai aştepta acea ipotetică patrulă, îi spuse :

— Erin, e în zadar... Nimeni nu va veni...

Danianul îl privi ca aiurit :

— Dar de ce ?

— Mi se pare că ai afirmat că fluxurile biologice sînt toate înregistrate...

— Desigur !

— Atunci, priveşte aci... şi Sheldon ridică încă o dată voalul.

— Nu poate fi adevărat, bîlbîi tovarăşul său, privind sub ţesătura uşoară. Piciorul stîng al orkadienei era preschimbat într-o terciuială neagră, un fel de cavernă în jurul căreia atîrnau nişte cărnuri carbonizate. Dar în mijlocul acestei mase putrezite, o scînteiere de nesuportat înţepa ochii celor doi bărbaţi.

— S-ar părea că e un cristal, murmură Lasher.

— Cu siguranţă e o structură de gen cristaloid.

Cu pumnalul său de mare gală, pămînteanul îndepărtă resturile care se dezagregară, de altfel, fantastic de iute, şi descoperi în locul piciorului o tijă strălucitoare, formată din mici cristale sudate strîns unul într-altul.

— Iată de ce n-a venit nimeni, dragul meu Lasher. Aici nu s-a petrecut nici o întrerupere de flux biologic, pur şi simplu fiindcă nu există nici un flux biologic. N-avem sub ochi o făptură din carne şi oase.

Fără nici o ezitare îşi scoase apoi cuţitul din cizmă şi, cu o singură tăietură, deschise faţa moartei. Ca un înveliş exterior, „epiderma“ fetei se chirci, de o parte şi de alta a craniului, începînd să se topească rapid.

Un alt chip apăru, splendid, alcătuit din milioane de celule cristaloide, strălucitoare.

— De ce oare-o fi murit ? întrebă Lasher.

— N-am idee, murmură Sheldon. Dar aş dori grozav să o ştiu.

Rămaseră imobili, în contemplarea cadavrului. Curînd, în spuma voalurilor ce-l drapau, nu se mai află decît acel corp, nemaipomenit de frumos, de un netăgăduit aspect umanoid. Obrazul păstra încă, mai departe, o expresie de teroare intensă.

— Erin, ai auzit povestindu-se despre o formă de viață cu aceste caractere? Cu această înfățișare?

— Niciodată. Totuși nu poate fi vorba de un robot; n-ar avea nici un sens. Și-apoi, oricum, fețele roboților n-au cum reflecta emoții.

Pămînteanul înălță fruntea spre cer: Era acum magnific, de un albastru întunecat; din timp în timp, pe el lunecau trîmbe de nori ampli, colorați, care pictau cu o nuanță ciudată profunzimea acelui văzduh. Cîteodată, o adiere melodioasă îi ajungea la urechi, pe urmă zbura departe și se pierdea, continuîndu-și vibrațiile în alt loc.

— Ce-avem de făcut?

Retrezit la realitate, astronautul își privi cu atenție tovarășul.

— Dac-ai vrea să mă ajuți, poate vom putea afla ceva mai multe. Cunoștințele dumitale despre topografia orașului îmi vor fi cu siguranță foarte necesare.

— De acord, spuse ferm danianul și apăsă pe unul dintre nasturii de piatră care-i împodobeau capa. Aproape în aceeași clipă, de sub ea apăru în mîna lui un tăiș lat și oțeliu.

— Felicitările mele, făcu Sheldon.

— Trebuie să fii prudent. Cine știe, poate vom avea prilejul să-l folosim.

Cercetară amîndoi cu atenție corpul fetei. Structura sa cristalină răspîndea o lumină din ce în ce mai tare, aproape supărătoare pentru cei doi oameni.

— Ar trebui să ascundem trupul, decise Lasher, aprobat imediat de pămîntean. Amîndoi scobiră apoi cu pumnalele o groapă nu prea adîncă, în care o depuseră pe moartă și o acoperiră cu țărîna caldă de pe Orkadia. Pe urmă părăsiră grădina și se amestecară în mulțimea, ale cărei rînduri sporiseră și mai mult.

— Încotro mergem? vru să știe danianul.

— Hai să dăm o raită prin principalele săli de amuzament, o să mi le arăți dumneata. Pînă una alta, examinează acest flecușteț. Și-i întinse un mic obiect.

Lasher se opri și, la lumina unui soare ce revărsa și efluvii miresmate, îl întoarse pe o față și pe alta.

— Era pe costumul necunoscutei, nu-i așa?

— Exact, răspunse Kirgo. După părerea dumitale, cam ce-ar putea fi?

În mîna danianului micul obiect discoidal și lucitor, cules de pe resturile făpturii de cristal, reflecta luminile înconjurătoare. Avea un diametru cam de două degete și era făcut dintr-o materie dură, cornoasă. În centru, culorile lui se intensificau pentru a deveni apoi chiar negre, în vreme ce marginea rămînea de un cenușiu clar.

— Ar putea fi o insignă de recunoaștere, poate chiar o plăcuță marcînd identitatea cuiva.

Sheldon se strîmbă, apatic :

— Un disc ca ăsta e prea ușor de imitat, și foarte simplu în același timp. Există mijloace mult mai discrete pentru a-ți face cunoscută identitatea. Nu, cred că-i vorba de altceva...

— Spune drept, Kirgo, nu ești neliniștit ?

— Poate că da. Trebuie să recunosc că ne-am cam izbit de niște lucruri destul de ciudate...

— Sărbătoarea lui Zanit e adeseori bizară, răspunse Lasher.

— Să trecem peste asta... E o sărbătoare foarte cunoscută și niciodată n-a avut aspecte anormale.

— Nu cunoști îndeajuns planeta asta, Sheldon. Nu uita că la baza acestei tradiții s-a aflat o rațiune religioasă. Și pe-aci se vîntură zvonuri curioase...

— Ce fel de zvonuri ?

Lasher păru jenat :

— Cu jumătate de gură se zice că, pe la sfîrșitul serbării, cînd toți locuitorii orașului se adună în palatul lui Zinadru, acolo au loc anume ceremonii.

Pămînteanul ridică din umeri :

— Se spune la fel despre toate cultele în care adepții păstrează cu gelozie taina lor.

— Știu. Dar, în cazul nostru, există ceva adevărat. Nu uita că eu mă aflu aci de mai multă vreme decît dumneata, ba chiar am început să cunosc bine obiceiurile acestei planete.

— Dar ce anume ai descoperit ?

Fu rîndul danianului să ridice din umeri :

— Nimic deosebit. Știu numai că unele persoane care-au intrat în palat, n-au mai ieșit, la sfîrșitul sărbătorii, niciodată de acolo.

— De unde știi ?

— Uite. Am lucrat în mai multe uzine de programare-animare și doi dintre colegii mei orkadieni, cu care am petrecut acum doi ani la sărbătoarea lui Zanit, n-au mai revenit printre noi. Cînd am vrut să mă interesez unde sînt, mi s-a comunicat că ar fi emigrat pe o altă planetă. Era de necrezut, și m-am temut o clipă...

— De ce-ai rămas atunci aici, pe Orkadia ?

— Fiindcă am ucis un humanoid, pe Abdir. Aci nu pot păţi nimic; legile Galaxiei nu se aplică toate pe Orkadia. Dar, dacă părăsesc aceste locuri, într-o zi sau alta voi fi prins şi atunci...

— Care va fi pedeapsa dumitale?

Lasher scrîşni printre dinţi:

— Sclavia.

— Te înţeleg, făcu Kirgo, apoi privi în jos către discul pe care noul său prieten îl mai ţinea în mînă. Nu-şi dezlipea ochii de pe obiectul acela cenuşiu, cînd, deodată, discul se întunecă. Fără vrere, omul strigă:

— Priveşte!

Se aplecară amîndoi asupra obiectului misterios.

Acum culoarea discului era din nou fluctuantă. Pe alocuri se lumina, dar apoi devenea din nou de un negru patinat. În acelaşi timp, Lasher simţi că obiectul acela i se încălzeşte în mînă; îl întinse imediat tovarăşului său.

— Alt mister, suspină Sheldon, şi-l puse într-un buzunar al costumului său.

Vizitară apoi, rînd pe rînd, Palatul Demonilor, Caverna Barbară, băură sîngele unor omizi uriaşe din Hoglam; pe urmă se treziră amestecaţi în gloata celorlalţi vizitatori. Melodii, parfumuri, zgomote se interferau, răsfrîngîndu-se în luminile faţadelor; fiecare emoţie, fiecare pasiune se oglindea parcă pe luminoasele coloane ale megafoanelor care, pe măsură ce sărbătoarea evolua, îşi urlau într-un mod demenţial melopeele lor ascuţite, ce-ţi înrobeau spiritul.

Standurile negustorilor se goleau repede. De mai multe ori Sheldon se oprise, surprins, neputînd să-şi creadă ochilor: văzu nestemate rarisime venite din Tau-Beta, secretate de vintrele unor fosile din a doua Eră, sau plante veninoase de pe sateliţii lui Albar IV, a căror vînzare era riguros interzisă în toată Galaxia. Amîndoi bărbaţii mîncară fructe de Jukil, care-ţi colorează obrazul timp de cîteva ore şi-ţi lasă pe limbă gustul regretului. În cele din urmă, pămînteanul începu să simtă o oarecare saţietate.

— Unde sîntem? îl întrebă pe Lasher.

— Cam la jumătatea desfăşurării, răspunse acesta. La un moment dat întîlniră trei orkadieni îmbrăcaţi cu multă grijă; într-un pasaj, unul dintre ei aruncă puţină pulbere de veselie asupra lui Lasher. Erin se opri, trecîndu-şi mîna peste frunte şi văzu că efectul fructelor de Jukil se spulberase brusc. Pămînteanul, şi el, simţi primejdia. Erin se agăţă de braţul său, rostind împiedicat, anevoie:

— Nu... e... pulbere... de veselie... Atenţie, Kirgo! Vînătorul terestru se răsuci pe loc. Orkadienii se opriseră şi îl fixau. Lasher deveni greu ca piatra în braţele pămînteanului. Acesta nu ezită nici o secundă, luă pe umeri corpul camaradului său, pe urmă se năpusti prin mulţime. O arsură îi săgeta pieptul; discul pe care-l pusese într-un buzunar, la piept, părea că-i roade carnea. Îl scoase din haină, şi, fără să se uite bine, îl aruncă departe. Surprinşi, oamenii din pasaj se opreau, uşurîndu-i astfel trecerea. Kirgo apucă pe nişte străduţe mai strîmte, ciocnindu-se cîteodată de standuri.

Simţea capul tovarăşului său bălăbănind în ritmul goanei sale. Cu sufletul la gură, se opri. Cerul nu se mai zărea. Faţadele imobilelor, reţinînd tentele multicolore ale cerului, răspîndeau o mireasmă stătută. Casele, strîns înghesuite unele în altele, erau liniştite. Sheldon îl aşeză pe danian jos. Cîţiva petrecăreţi trecură, fără a-i lua în seamă pe cei doi bărbaţi. La intrarea într-o străduţă se desenau însă trei siluete întunecate.

Kirgo respiră adînc. Îl propti pe Lasher de zidul unei clădiri şi-şi descordă muşchii obosiţi. Apoi aruncă pumnalul de paradă şi-şi pregăti cuţitul său de vînătoare. Cei trei orkadieni veneau încet, într-o tăcere de moarte; cînd se apropiară, se răspîndiră pe stradă în aşa fel încît o barară în întregime. În afara lor nu mai erau alţi trecători. Doi dintre orkadieni, cei din apropierea clădirilor, grăbiră pasul înspre pămîntean; cel de-al treilea rămase înfipt în mijlocul străzii. Părul său alb închipuia o pată foarte clară pe fondul sumbru. Sheldon se dădu un pas îndărăt, apoi încremeni pe loc; ceilalţi veneau neîncetat spre el. Nu-i putea omorî — întrerupîndu-le fluxurile biologice îşi asuma un mare risc —, în timp ce mult mai simplu era să-i învingă prin luptă, cu condiţia ca lupta să fie dusă cu mijloacele cunoscute de el.

Vînătorul din el simţi din nou vechile reflexe din vremea goanelor sale prin păduri: o surescitare pe care o cunoştea foarte bine, numai că acum, pentru prima oară, el era cel vînat.

Atacul veni brutal. Cu o sincronizare perfectă, cei doi indivizi se năpustiră asupra pămînteanului. Sheldon se lăsă să cadă pe spate, repezind piciorul drept şi învîrtindu-se pe loc; lovi în plin un orkadian care se prăbuşi. Dar celălalt, profitînd de poziţia în care se afla Kirgo, se aruncă asupra lui pe la spate. Pămînteanul fu înhăţat.

Sub veşmîntul suplu al orkadianului simţi un fel de carcasă dură. Unul dintre atacatori îi imobiliză mîna, împiedicîndu-l să-şi folosească arma. Cu o mişcare bruscă reuşi să

să degajeze şi izbi. Tăişul său lunecă peste umărul drept al adversarului, pe urmă dădu de o materie dură, pe care devie, scrîşnind. Timp de o secundă, o fulgurantă lumină îi orbi ochii. Brusc, înţelegînd totul, se dădu îndărăt şi aruncă arma, acum de prisos.

Orkadianul căzut îşi revenise între timp din lovitură. Din nou ei se apropiau necruţător de pămîntean. Sheldon gîndi fulgerător. Ştia că fiinţele cristaloide puteau fi vulnerabile (dovadă cea care era îngropată în huma fină a Orkadiei), dar ignora ce anume le cauza distrugerea. Revăzu chipul străluminos, dar schimonosit de groază, al falsei orkadiene. Se trase îndărăt cu încă un pas. Cu siguranţă ea murise din pricina terorii. Dar ce anume îi putuse pricinui o asemenea spaimă? Căută răspunsul, cu disperare, în timp ce se sprijinea de zidul neted al unei case. Ceilalţi veneau din ce în ce mai aproape. Atunci Kirgo sfîşie teaca fină a pumnalului său de gală şi păstră în mînă doar o fîşie din pielea încrustată cu solzi ascuţiţi de oţel. Îşi descoperi braţul stîng, făcînd să apară la lumină carnea sa albă. Falşii orkadieni se opriră. Acum pămînteanul avansă către ei, apăsînd ceea ce rămăsese din teaca jungherului pe piele, pînă-i ţîşni sîngele din braţ. Merse către fiinţele acelea străine, ridicînd spre ele, ca pe-o flamură războinică, braţul din care sîngele îi curgea în ritm iute. Unul dintre potrivnicii săi se clătină. Al doilea dădu înapoi. Sheldon avansă pînă ce fu aproape de ei, de mai-mai să-i atingă. Le văzu ochii dilataţi de groază, plini de o spaimă intensă, şi trăsăturile feţei contractate. Atunci făcu să ţîşnească înspre cei doi potrivnici ai săi sîngele din braţ. Fulgerător, aceştia se feriră cu disperare, ca şi cum voiau să scape de o suliţă otrăvită; pe urmă se prăbuşiră. Kirgo se zvîrli asupra lor, înfăşurîndu-şi braţul rănit cu o parte a pelerinei sale.

Ceva mai departe, celălalt individ se depărta repede. Din cîteva salturi tăbărî pe el şi-l înfăşură în mantia sa violetă. Individul se răsuci pe jumătate, dar Kirgo îşi şi repezise capul cu violenţă, cu toată forţa ce-i rămăsese, izbindu-l în spinare.

Lovitura fusese straşnică. Amîndoi se rostogoliră la pămînt, totuşi Sheldon reuşi să se ridice primul. „Orkadianul" rămase lungit pe jos, şi Kirgo zări, încremenit de uimire, cum unul dintre picioarele celui căzut se separase de corp şi, din rana căscată larg, ţîşnea un flux de lumină.

După ce se dezmetici, îi luă pe răniţi şi-i duse fără nici o ezitare într-o casă de pe străduţa aceea, pe urmă reveni în locul unde se afla Lasher. Acesta gemea potolit.

Pămînteanul căută într-una dintre magherniţele scunde o anumită băutură verde, opacă şi vîscoasă şi cu oarecare teamă

i-o dădu de băut tovarăşului său. Evenimentele se precipitară. Aşteptă pînă ce inima danianului reveni la un ritm mai normal şi pînă ce respiraţia i se linişti. Cînd Lasher ieşi din starea de comă şi ridică, buimac, privirile sale brumate, Sheldon îi surîse :

— Ai dormit bine ?

Danianul reveni brusc la realitate şi privi în jurul său, atent, căutînd din ochi pe ceilalţi.

— Le-a fost fatală tocmai prudenţa lor. Pulberea lor „de veselie" n-a fost suficient de puternică pentru a ne da gata pe amîndoi ; s-au temut să nu facă vreo victimă de prisos printre ceilalţi trecători. Nu trebuia să ne desprindem din gloata petrecăreţilor... Dar cum naiba ai reuşit ?...

— Mi-am zis că, desigur, fiinţele cristaloide n-ascultă de aceleaşi legi biologice ca noi... Şi-apoi, figura terorizată a tinerei din grădină mă frapase încă de-atunci. Or, ce anume ar fi putut, eventual, să înspăimînte o făptură cristaloidă, vie, dublată de raţiune ? Lasher ridică din umeri în semn de neştiinţă. Asta, făcu Kirgo, şi-şi dezveli braţul rănit.

Danianul se strîmbă uşor :

— Pricep, zise el, totuşi ţi-ai luat un mare risc.

— N-am fi putut face altfel.

— Dar cum de ne-au dat ei de urmă ?

— Uiţi discul. M-am înşelat asupra lui ; nu era un mijloc de a stabili identitatea, era un emiţător-receptor, şi în acelaşi timp o armă. Cînd ei şi-au dat seama că au în faţă un vrăjmaş, au încercat să mă lichideze. Am aruncat obiectul acela la timp.

Privirea vînătorului terestru se pierdu în gol. E posibil ca falsa orkadiană să fi sucombat din pricina groazei provocate de unul dintre spectacolele sîngeroase la care a asistat din prostie. Această mică eroare ne-a îngăduit să descoperim toată lucrătura.

Merseră la locul unde se aflau corpurile celor trei atacanţi şi Erin se aplecă asupra lor.

— Priveşte, Sheldon, par morţi de-a binelea ! La doi s-a şi dezintegrat materia de deasupra, dar ăsta e intact !

În adevăr, trupurile strălucitoare se iveau de sub derma ce se topise, dar la cel de-al treilea necunoscut, cel pe care Kirgo îl doborîse cu o singură lovitură de cap, învelişul uman rămăsese neatins.

— Iată încă un mister.

— Nu-mi vine să cred.

Pămînteanul îngenunche lîngă prietenul său.

— Ipostazele morţii diferă la ei ; pesemne că groaza stîrnită de vederea sîngelui are altfel de efecte.

Lasher îi dădu dreptate. Se aplecă mai mult asupra necunoscutului, apoi, uşor, palpă cu degetele întîi gîtul, apoi trupul acestuia, în timp ce pămînteanul îl privea, oarecum intrigat.

Surîzînd mereu, danianul se întoarse şi-i spuse :

— Am impresia că specialitatea mea în arta de a plăsmui roboţi e cîteodată un avantaj. Atenţie, eşti gata să vezi ?

Şi, cu un gest scurt, descoperi cu totul faţa cristaloidului. Siderat, Kirgo privi învelişul suplu pe care Lasher îl avea în mînă.

— O mască, dragul meu, pur şi simplu o mască. O mică minunăţie, desigur, totuşi doar o mască...

Vînătorul terestru pipăi pelicula suplă ce învăluise chipul straniei fiinţe. Cu ochii pierduţi în depărtări, chibzuia adînc la ceva. Danianul articulă, ca un murmur :

— Cred că amîndoi gîndim acelaşi lucru.

Celălalt nu-i răspunse.

— Singur, doar un individ foarte curajos poate merge pînă la capăt...

Sheldon mîngîie masca.

— Erin, e vorba de o invadare a planetei, pusă la cale de nişte fiinţe despre care nu ştim mai nimic. Hazardul ne-a ajutat. Faptul de a fi mascaţi le-ar fi permis să pătrundă, după ultima oră a sărbătorii, în palatul lui Zinadru.

Lasher se lansă :

— Fii prudent ! Eu nu te mai pot ajuta ; e prea periculos de-aci înainte !

— Oricum, Erin, îţi mulţumesc, ai făcut tot ceea ce trebuia să faci. Dacă nu voi reuşi, numai dumneata singur vei cunoaşte adevărul. Danianul avu un surîs crispat :

— Nu va fi uşor să porţi în spinare un astfel de adevăr...

Pămînteanul ajunse în piaţa principală a oraşului. În mijlocul unui vîrtej multicolor, Palatul îşi înălţa sumbra sa prezenţă. Aspectul de sărbătoare începea a fi uşor tocit.

Vizitatorii din afara Capitalei se întorceau la locuinţele lor, ameţiţi, încărcaţi cu tot felul de cumpărături făcute fără socoteală, în cursul fabuloasei nopţi. Dar acum, totuşi, numărul orkadienilor creştea în mod vizibil. Zgomotele se stingeau lent. Pentru o clipă, lunga traiectorie colorată a unei rachete scăldă cu o tuşă caldă chipurile oamenilor bucuroşi. Unii se aşezau la temelia imobilelor şi-şi plecau capetele, căutînd în această moţăială un pic de refacere.

Masca străinului cristaloid se mula perfect pe obrazul lui Sheldon. Părea un orkadian de autentică rasă. Singura diferenţă între el şi ceilalţi o constituiau umerii săi, mult mai largi decît cei ai autohtonilor, dar remediase oarecum acest

inconvenient, înfăşurîndu-se într-o mantie mare şi întunecată, cu epoleţi enormi şi argintaţi, care păreau cusuţi pe umeri înadins pentru a-i mări. În jurul său, chipurile se destindeau, se făceau din ce în ce mai serioase, fiindcă se aflau acum **între ei**, fără străini.

Deodată o tăcere totală învălui masele de oameni care aşteptau. Fiecare ţinea ochii îndreptaţi cu fixitate asupra zidului negru al Palatului. Sheldon aruncă scurte ochiade în jurul său. Era sigur de felul cum se deghizase, dar unele controale ar fi putut exista în preajma porţilor. Oricum, merita riscul. Se pomeni gîndind că, în mulţimea care aştepta, alţi străini pîndeau ca şi el, avînd poate în adîncul structurii lor cristaloide ceva ce se aseamănă cu teama lui... Nu era sigur...

Acum, liniştea era desăvîrşită. O linişte grea şi strivitoare. Simţeai iminenţa apropierii unui eveniment în stare să libe-

reze deodată toate aceste energii, încă reținute în inimi și membre. Un zgomot răsună prelung peste toată piața și cîștigă spațiu, un zgomot înfundat, lung și apăsător, ca un vaiet. Toți ce asistau își plecară fruntea.

Din nou zgomotul se auzi : imens sunet de gong, care făcea să vibreze din ce în ce mai profund așteptările secrete ale participanților. Sheldon ridică ochii și văzu cum, lent, în fața lui, un imens zid al palatului se scindă în două părți, depărtîndu-se una de alta și permițînd intrarea în domul uriaș. Mulțimea avansa — către interiorul palatului — în tăcere, ajungînd într-o curte circulară, unde solul strălucea : un sol negru, cu lumini lunecătoare curgînd pe el. Se opriră cu toții cîteva secunde, apoi valul uman fremătă din nou, îndreptîndu-se spre un pridvor uriaș, care, drept în fața curții, de cealaltă parte, indica intrarea într-o galerie întunecată.

Între obraz și mască, Sheldon simți o picătură de sudoare lunecînd în jos.

Orkadienii se înfundară rînd pe rînd în hăul galeriei și ajunseră iute într-un loc invadat de lumini. Covîrșit de surpriză, Sheldon privi cu aviditate în jurul său : o imensă sală rectangulară, cu pereții strălucitor de albi, dar goi și, tocmai în fund, așezată pe vîrful unei piramide retezate, se afla o sferă albăstruie. Pămînteanul înțelegea din ce în ce mai puțin ; stăpînit de curiozitate, uită aproape și de primejdia pe care-o constituiau cristaloizii.

Mulțimea îngenunche. Deasupra oamenilor se înălță o voce:

— Popor de pe Orkadia, încă o dată tu ai alergat de bunăvoie la chemarea mea. Eu sînt viața ta, sînt bogăția ta, viitorul și trecutul tău... Din mine îți tragi tu căldura și durata. Eu am făcut din lumea ta, roasă de neputință, un izvor de viață. Îmi cer de aceea dreptul meu... **Îmi cer de aceea dreptul meu...**

O zbatere străbătu adunarea sacră. Pe urmă, unul din mulțime se desprinse din locul său și se apropie de piramidă.

— Stăpîne, Zeule străvechi și binefăcător, mă aflu aci pentru tine. Consimt de bună voie să te slujesc pînă la capăt...

Pămînteanul își stăpîni tremurul pe care-l simțea în brațul drept. Un al doilea orkadian veni și el, din ce în ce mai aproape de piramidă, și pronunță același legămînt.

Sheldon se hotărî rapid. Abia termină cel de-al doilea orkadian de a-și recita formula sacră, că el se și găsea în drum spre sferă. De aproape, aceasta iradia o lumină lăptoasă și un punct din centrul ei părea că palpită. Pămînteanul fu atins de un ușor vîrtej. Repetă și el jurămîntul auzit mai înainte. Îndărătul său, alți orkadieni recitau aceleași fraze inițiatice. Vocea părea că vine de undeva, din depărtări.

Un freamăt puternic se auzi: mii de pași se depărtau. Kirgo intui că orkadienii se îndepărtează. Se făcu din nou tăcere. Nu îndrăzni să se mai întoarcă.

Vocea răsună din nou:

— Apropiați-vă!

Făcură cîțiva pași. Înaintea lor se desluși un lejer bîzîit, și sfera albăstruie se deschise. Partea de deasupra se ridica mult peste partea inferioară, ce părea fixată pe piramidă. În această uriașă cupă se zbătea o masă vîscoasă, străbătută în mod neuniform de tresăriri care o umflau sau care adînceau în ea goluri iute absorbite. Suprafața acelei mase se zvîrcoli deodată cu mai mare violență și luă o înfățișare alburie, prin care treceau uneori subțiri filamente roșii. Unul dintre orkadieni înaintă către uriașa cupă deschisă. Cînd nu se găsi decît la cîțiva pași de ea, o punte înclinată țîșni de undeva dintr-un podium și se înălță în fața omului, care urcă panta dulce. În punctul cel mai de sus se opri, apoi ridică cele două brațe suple spre cer și se aruncă în cupă.

Se desluși o oribilă sorbitură. Masa vîscoasă tresări în zvîrcoliri dezordonate, apoi se calmă.

Sheldon nu-și putea desprinde ochii de pe cupă, era ca hipnotizat. Un alt orkadian venea în pas lent. Dar, în loc să urce încetișor către vîrful piramidei, el azvîrli înăuntrul cupei un obiect luminos; apoi coborî spre ceilalți. Chiar în clipa aceea, cinci alți orkadieni se năpustiră asupra lui Sheldon și a celor doi însoțitori, care nici nu mișcaseră. Fură rostogoliți pe sol și legați zdravăn. Pămînteanul nu opuse nici o rezistență.

Sfera se închise, dar culoarea ei albăstruie-lăptoasă se schimbase într-un fel de negru; magma dinăuntru era acum agitată de convulsii violente.

Unul dintre cei doi „orkadieni" se întoarse către oamenii imobilizați la pămînt.

— Iată-l pe Zinadru al vostru! Un „zeu" vîscos și răuvoitor, care se hrănea cu substanța nervoasă a locuitorilor de aci, și pe care voi l-ați adorat ca pe o ființă cerească!

O creatură care a profitat de legendele voastre de demult, pentru a perpetua, de milenii, străvechiul mit al Devoratorului, și căruia voi îi ofereați fără nici o remușcare ființe ce-ar fi fost mult mai folositoare planetei voastre și spațiului.

Un cristaloid venea spre Sheldon; se opri lîngă el și-l cercetă cu privirea.

Pămînteanul nu-și plecă ochii.

— Noi știm să apreciem curajul, Sheldon Kirgo. Tu ne-ai făcut rău, deoarece n-ai cunoscut adevărul. Acum poate că ai putea să ne judeci într-alt fel!...

Făcu un semn, și Sheldon fu eliberat.

— Cine sînteţi voi ?

— Ce însemnătate are ?... Ca şi tine, noi sîntem nişte „vînători". Dar noi vînăm o fiară cu totul aparte... Şi cristaloidul arătă cu mîna sfera care acum devenise neagră cu totul. Un „vînat" care odinioară a emigrat, nu se ştie din ce parte a Galaxiei, şi care ştie admirabil să se folosească de situaţiile ce i se prezintă. Sheldon Kirgo, adu-ţi aminte, şi pe planeta ta, pe Terra, exista o legendă despre un monstru închis într-un palat, înconjurat de ape, şi care se hrănea cu trupurile semenilor tăi...

— A fost odată ca niciodată... demult... murmură Sheldon.

Cristaloidul clătină din cap.

— Acest monstru orkadian era aci de cine ştie cînd... O legendă asemănătoare umbla pe-aci, ca şi în numeroase alte lumi. Şi aci, de asemenea, El a voit să profite... Pămînteanule, te-ai înşelat, noi nu sîntem nişte cuceritori, ci nişte eliberatori, şi dacă te-am atacat era din pricină că tu ai fi făcut poate să eşueze planul nostru. Cu toate acestea, tu ai descoperit punctele noastre vulnerabile. Te felicit.

— De unde veniţi ?

Cristaloidul făcu un gest vag :

— De departe, de foarte departe... Se întoarse apoi spre sferă. S-a isprăvit, murmură el. Poporul de pe Orkadia a scăpat. Totul va intra în normal. Misiunea noastră psihică este terminată ; am redat unei umanităţi libertatea.

Micul grup părăsi sala. Fără nici un obstacol, ajunseră în curtea strălucitoare. Porţile palatului erau deschise. O mulţime imensă, înmărmurită, nu cuteza să-i treacă pragul.

Cîteva clipe conducătorul cristaloizilor privi drept în ochi pe cei doi orkadieni rămaşi. Aceştia îşi plecară frunţile... Pe urmă, grupul straniilor „vînători" trecu dincolo de zidurile palatului şi se amestecă în gloatele de participanţi la sărbătoare.

Sheldon, cu capul buimac, cu braţele neputincioase, îi urmă pe acei falşi orkadieni. După o vreme ei se opriră.

— Du-te şi-ţi vinde marfa, vînătorule... De-aci înainte legile sînt schimbate pe Orkadia, spuse un cristaloid, surîzînd şi făcîndu-i un semn cu mîna.

Pămînteanul era obosit ; o irezistibilă dorinţă de a dormi îl copleşea.

— Adio, le spuse el călătorilor.

— Nu „adio", vînătorule, ci doar „la revedere"...

Dar Sheldon şi adormise, direct pe asfaltul cetăţii...

Din „Lunatique" nr. 56, august 1970
În româneşte de VIOREL GHEORGHE CIUBĂR

LILIANE DEVIS

BELGIA

Scriitoare bruxelleză, născută în anul 1927. După unele studii umaniste, se simte atrasă spre poezie. Prima ei culegere lirică datează din 1964. Publică în anii următori volume de povestiri (pentru care obține mai multe premii) și colaborează la ziare și la reviste franceze și italiene.

Tărîmul pierdut

„Opt bolnavi... alimentele și apa s-au isprăvit — își spuse căpitanul Black. Cu soarele ăsta infernal nu rezistăm mai mult de o zi dacă..."

Șeful de echipaj își sfîrși gîndul cu voce tare :

— Dacă nu debarcăm acolo !

Și arată spre sud-est.

Căpitanul nu-și crezu urechilor :

— Ești nebun, Wilson !

— Mai puțin decît vă-nchipuiți. A muri de foame, de sete sau de boală fără a căuta o ieșire mi se pare mai groaznic și mai absurd decît a trăi o aventură și a dispărea în condiții misterioase, ce ne-ar îngădui măcar să ne satisfacem curiozitatea, ca o plăcută compensație pentru moarte, căreia-i sîntem oricum destinați.

— Ai dreptate, Wilson, dar cutezanța ta mă sperie. Nimeni nu s-a întors de acolo și, amănunt pe cît de straniu pe atît de impresionant, nici o urmă n-a fost găsită pînă acum. Nici cadavre, nici epave. Un fenomen tulburător, dacă nu

chiar înspăimîntător. Spune-mi, Wilson, cum au murit acești îndrăzneți?

Cei doi oameni tăcură și, rezemați de bastingaj, scrutară orizontul. Aureolată de lumina sîngerie a amurgului, insula, stîncă albă și trandafirie, ardea la marginea mării.

— Mi-e sete, scrîșni Wilson și scuipă pe punte. Nu mai sînt decît trei litri de apă și trebuie s-o păstrăm pentru bolnavi.

— Deci și pentru mine, ripostă căpitanul. Mă dor toate oasele și tremur ca o frunză.

— Ultima rezervă de pește uscat fermentează. Nimeni nu va putea să-l mănînce: sarea pe care o conține ne-ar spori setea!

— Bine, mormăi Black, dacă crezi că așa trebuie...

Pe țărm domnea o liniște adîncă.

Black, Wilson și trei marinari valizi hotărîră să exploreze insula. Bolnavii aveau să rămînă în cală, la răcoare.

Luară cu ei butoiașe ca să asigure rezerve de apă — lucrul cel mai grabnic.

Escaladînd stîncile, ajunseră curînd pe o creastă de unde se vedea peisajul de o stranie măreție și imobilitate. Un pustiu de piatră.

Materia părea să fi fost lucrată de mîna omului.

Tăiată, cioplită, lustruită, ea lua, pe rînd, forma unui animal culcat, a unui om stînd la pîndă, a unei flori aplecate spre pămînt. Ici și colo, o dantelă de piatră lega aceste elemente ale unei lumi eteroclite, încremenite pe veci.

— Un izvor! urlă cineva dintre ei.

O apă porfirie, cu paiete luminoase.

Băură din căușul palmelor, scăldîndu-și fața, apoi trupul, potolindu-și setea prin gîtlej, prin piele pînă la saturație.

Apa aurie avea un miros de frunză, un gust de fruct și le dădea o euforie voluptoasă.

Butoiașele fură umplute. Cum nu le mai era sete, se gîndiră la mîncare.

— Pe fundul apei trebuie să crească mușchi sau alge comestibile, spuse Wilson.

Avea dreptate. Era o substanță roșiatică asemenea ierbii. O duseră la gură cu oarecare neîncredere, dar gustul ei îi uimi și le plăcu nespus.

Bolnavii îi sărbătoriră. Acest lichid prețios, această iarbă savuroasă le-a redat bucuria de a trăi și hotărîrea de a lupta.

Dar atunci unde era misterul?

— Îmi simt picioarele grele și capul ușor, de parcă aș fi băut vin, șopti cel mai bolnav dintre marinari.

Sătui și mulțumiți, hotărîră să se aprovizioneze cu apă și cu mușchi din belșug înainte de a porni iar pe mare.

În zori, luînd cu ei burdufuri și butoiașe, plecară spre izvor. Băură după poftă și smulseră dintre pietrele de pe fund o mare cantitate de mușchi. Înainte de a se întoarce, se scăldară.

Marinarii mergeau pe cărarea ducînd spre vas; căpitanul Black după ei și, îndărătul lui, Wilson abia tîrîndu-și picioarele.

Deodată Black avu o senzație ciudată, care-l făcu să privească în urmă.

Wilson dispăruse.

Îl strigară zadarnic ore întregi.

— Urcați la bord, ordonă căpitanul. Eu rămîn aici. Nu pot să-l părăsesc pe Wilson pe această insulă pustie. Vom pleca mîine.

Îi veni ideea de a se urca pe un promontoriu care domina întreaga insulă.

Se afla în fața unei lumi împietrite. De jur împrejur, cît vedea cu ochii, douăzeci, treizeci, cincizeci de vase de piatră, ca niște stranii peninsule. În spatele lui, un matelot își înălța brațele spre cer; alături dormea un copil; mai jos, un cîine întins la umbră; o femeie cu părul lung, splendidă în frumusețea ei încremenită și strălucind de reflexele pietrei, arăta cu degetul spre izvorul magic.

Black privea și el într-acolo cînd simți cum îl cuprinde împietrirea.

În românește de ION HOBANA

TINA SOL

BELGIA

Augusta Sol, cunoscută sub numele de TINA SOL, s-a născut la Charleroi la 12 decembrie 1929. De profesie este desenatoare; două dintre straniile-i lucrări avem plăcerea să le publicăm în acest număr al colecției noastre.

Extragem dintr-o autobiografie aceste pasaje elocvente pentru sensibilitatea acestei artiste:

„Din fragedă copilărie am avut o sănătate extrem de fragilă, trebuind de două ori să fiu îngrijită din pricina tuberculozei pulmonare. Lungile-mi ore de insomnie și de solitudine le umpleam scriind povestiri, nuvele, poeme, ba chiar un roman polițist! De asemenea desenam... Trec prin perioade în care nu desenez de loc, și atunci scriu mult. În alte momente, nu scriu, dar desenez enorm!

Preferința mea se îndreaptă spre genul fantastic, spre science-fiction și spre romanele polițiste (mai ales psihologice, ca acelea scrise de Boileau și Narcejac).

Îmi place muzica, iubesc natura, orizonturile vaste și florile... Detest violența, morțile inutile și... snobii."

Începînd din 1966, a participat la concursuri de literatură și de grafică, obținînd numeroase distincții. Dintre acestea menționăm: Premiul I Atlanta pentru o povestire fantastică (1966), Premiul I pentru poezie (Premiul Raymond Bath — [illegible]), „Premiul mare p[illegible]u internațional al artelor plastice — cupa Lutèce" (Paris, 1970). Povestirea „Un altfel de suflu" a fost și ea premiată (pentru science-fiction) la concursul „Raymond Bath".

Un altfel de suflu...

Comandantul Darik și cei patru roboți ai săi terminaseră tocmai ultimul drum între nava spațială și locul hărăzit pentru popas. Un popas tare ciudat! Omul își șterse fruntea de sudoare și suspină. Ce corvoadă! De ce l-or fi ales tocmai pe el pentru o asemenea expediție îngrozitoare? Desigur, își pierduse soția, nu-l mai ținea nici o altă legătură sufletească pe Terra, și medicul îi recomandase o schimbare de atmosferă, un alt suflu...

Se lăsă furat o clipă de peisajul ce-l înconjura... Întinse preerii cu ierburi grase, unde nişte animale, destul de asemănătoare cu erbivorele terestre, păşteau paşnic. Păduri în care vînatul se găsea din abundenţă ; o apă ca oglinda strălucindă şi odihnitoare... Da, *ei* se vor simţi bine, vor trăi mai departe şi se vor înmulţi... Privirea lui alunecă peste vasta întindere a taberei şi — din nou — pieptul i se umflă într-o respiraţie adîncă. Roboţii intraseră în activitate, ridicau corturi, aranjau materialele, lăzile cu provizii, coşurile cu păsările gureşe...

Cele patruzeci de sarcofage aşteptau. Sarcofagele conţinînd încărcăturile stranii. Darik se apropie de ele şi reciti etichetele : „Doctor Armand Baron, condamnat pentru omucidere din neglijenţă". „Jacques Marelle, arhitect, condamnat, omucidere, neglijenţă". „Pierre Allas, zidar, omucidere prin imprudenţă". Şi dincolo acel fermier care-şi omorîse fratele leneş şi jefuitor, şi dincoace soţia abandonată care...

Comandantul întoarse capul. Cunoştea pe dinafară lista... toţi condamnaţi pentru omor. Toţi voluntari pentru „experienţă". Zău, nu le lipsea aplombul savanţilor din secolul al XXI-lea ! Deoarece ei propuseseră cu o mie de ani înainte de vremea lui tuturor acestor infractori să aleagă între pedeapsa capitală şi congelare, acum el, Darik, se găsea aci, pe Aldebaran, cu o astfel de încărcătură stranie.

Îşi consultă ceasul special şi văzu că se apropie ora stabilită. La ordinele lui, roboţii deschiseră „sarcofagele", iar el, cu o răbdare infinită, conştiincios, făcu fiecărui condamnat injecţiile prescrise.

O idee insidioasă i se strecură în gînd : „Dacă îi omor pe toţi ?"... Dar imediat se revoltă. În veacul al XXX-lea, omorul nu era ceva acceptat. El însuşi fusese special educat prin „esenţe" pentru această misiune, iar la întoarcere totul va fi şters din memoria lui.

La întoarcere ! Automat, îşi controlă ceasul. Trebuia imediat să plece, să-i lase pe toţi aceşti oameni singuri, în pragul noii lor existenţe, al destinului lor de a popula această lume primitoare, dar încă pustie.

Între timp roboţii jupuiră şi arseră de pe etichete totul, în afara numelui celui condamnat.

„Acum e momentul să plec" — gîndi comandantul, ezitînd totuşi s-o facă. Anumite chipuri, întrezărite în sarcofage, i se păru că-i trezesc afecţiunea, interesul. Să-i lase pe aceşti oa-

meni aci fără a şti dacă nu cumva ar avea nevoie de el, de protecţia lui împotriva lor înşile, de îndrumări...

„Să pleci înainte ca ei să se deştepte din lungul somn — spusese şeful suprem —, altfel s-ar putea să te împiedice să revii la noi".

Cu toate astea, Darik nu se putea hotărî. O voce stinsă, dar atît de dragă spusese cîndva, pe patul morţii :

— Odinioară a trăit pe planeta noastră o fiinţă minunată, care spunea să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi... Făgăduieşte-mi să-i iubeşti pe oameni, să le fii veşnic sprijin...

Murise înainte ca Darik să apuce să promită ceva, dar, în timp ce închisese soţiei sale ochii, îşi jurase lui însuşi să nu-i uite cuvintele.

Pe cine oare ar fi putut ajuta acolo, Pe Terra ? Pe cine? Din moment ce fericirea şi bunăstarea se instauraseră la ei, de vreme ce crudele războaie se sfîrşiseră şi toate prejudecăţile de clasă şi culoare fuseseră date uitării ?

Nu. Locul său era aici. Aici, printre aceşti oameni — bărbaţi şi femei —, stigmatizaţi de era lor violentă şi nedecisă, aici, printre aceste urme ale unei societăţi demente şi alterate profund.

Pe aceste femei şi pe aceşti bărbaţi, victime ei înşişi, precum victima lor, putea şi trebuia să-i ajute să-şi îndrepte greşelile, să-şi învingă imperfecţiunile. Pe planeta aceasta virgină, ei vor crea o lume tînără şi viguroasă, temerară şi laborioasă. Nu-i va lăsa pradă invidiei lor, cruzimii, lenei, uşurătăţii.

Cu un pas sigur, Darik se reîntoarse la astronavă. La semnalul său, roboţii îl urmară şi el îi deconectă.

Pe urmă, calculînd cu grijă direcţia, acţionă manetele şi butoanele, precum şi pilotajul automat. Fără regrete, rupse şi această ultimă legătură.

Nava porni înainte ca oamenii din sarcofage să se trezească.

Darik se aşeză şi aşteptă. Un surîs se înscrise uşor pe faţa lui în timp ce se gîndea că, probabil, savanţii pămînteni se vor mira de o micuţă pată neagră ivită în Soare în clipa în care astronava nevăzută îl va atinge.

Pe urmă comandantul surîse din nou, surprinzîndu-se amuzat de un asemenea lucru. Se simţea împlinit ; avea un ţel. Şi poate că totul se datora aerului pur de pe Aldebaran !

În româneşte de VIORICA ROGOZ

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

IMPORTANT

Abonați-vă din timp și pe termene cît mai lungi pentru a vă asigura continuitatea în primirea colecției.

Prețul unui abonament este de:

- *anual* .... *24 lei*
- *pe șase luni* .... *12 lei*
- *pe trei luni* .... *6 lei*

Abonamentele se fac prin oficiile și agențiile PTTR la factorii poștali și difuzorii de presă din întreprinderi, instituții, școli și licee.